

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/14/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817207586
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8817207586.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcov: 1/ A. A. B., A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XXX, XXX XX D. E. F., 2/ G. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XXX, XXX XX D. E. F., obaja právne zastúpení Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Radlinského 1735/29, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 50 120 000, proti žalovanému A. H. H., I., H. H. J. XX, XXX XX J., K.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s.r.o., so sídlom Bajkalská 13, 821 02 Bratislava, IČO: 36 860 662, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 11Csp/277/2017-243 zoo dňa 07. októbra 2020, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Žiadna zo strán nemá na náhradu trov dovolacieho konania právo.
- Žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd určuje, že úver poskytnutý na základe zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere, spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXX/XXXXXXXXXXXX G. L. XX.X.XXXX uzatvorený medzi žalobcami a žalovaným, je bezúročný a bez poplatku.

II. Žalobca v 1.rade a žalobkyňa v 2.rade majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie, v samostatnom uznesení.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 1, 2, 3, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 39, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 2 ods. 1, § 7 ods. 2, 3, 4 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 zákona č. 160/215 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov.

3. Uznesením sp. zn. 7Cdo/119/2022 zo dňa 28.02.2024 Najvyšší súd SR rozhodol o dovolaní žalovaného tak, že rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 12CoCsp/12/2021-292 zo dňa 23.09.2021 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení č.k. 12Co/109/2019-221 zo dňa 31.03.2020 uložil súdu prvej inštancie povinnosť posúdiť, či uzatvorená zmluva medzi sporovými stranami spĺňa všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z.. Súd prvej inštancie tak nepostupoval a náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy nepreskúmal. Urobil tak až odvolací súd, ktorý na možnosť aplikácie tohto ustanovenia žalovaného v zmysle § 382 Civilného sporového poriadku neupozornil a nevytvoril mu možnosť uviesť procesnú obranu k použitiu tohto ustanovenia. Žalovaný preto nemal vedomosť, že v odvolacom konaní budú preskúmané obligatórne náležitosti aj podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z.. Vzhľadom na uvedené zistil rozpor s judikovaným rozhodnutím R 33/2011, teda došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu.

4. Uznesením č.k. 12Co/109/2019-221 zo dňa 31.03.2020 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že k samotnej otázke naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení má za to, že žalobcovia sa podanou žalobou môžu domáhať určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z napádanej zmluvy, a to bez potreby preukazovania naliehavého právneho záujmu. Ďalej uviedol, že niet pochybností o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcami a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským. K náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. poukázal na eurokonformný výklad tohto ustanovenia, pričom Najvyšší súd SR rozhodol uzneseniami na ktoré poukázal, pričom od uvedených právnych názorov nevidí dôvod odkloniť sa. Ak by tak chcel urobiť súd prvej inštancie, musel by svoj odklon náležite odôvodniť. Z uvedeného tak vyplýva, že s tvrdením žalobcov v časti namietaného neúplného zistenia skutkového stavu a s tým súvisiaceho nesprávneho právneho posúdenia veci možno súhlasiť, preto neostávalo nič iné ako rozsudok zrušiť a vrátiť ho súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bolo opätovne posúdiť dôvodnosť žalobami uplatneného nároku s tým, že pri skúmaní obligatórných náležitostí zmluvy je potrebné túto zmluvu podrobiť ex offo súdnej kontrole, t.j. posúdiť či uzatvorená zmluva medzi sporovými stranami spĺňa všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom 129/2010 Z. z. pre spotrebiteľské úvery účinného v čase uzatvorenia napadnutej zmluvy, následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme svoje rozhodnutie, prípadne odklon od ustálenej rozhodovacej praxe aj náležite a dôkladne odôvodní.

5. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie vrátane doplneného dokazovania a v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná nespornosť uzatvorenia zmluvy medzi žalobcami a žalovaným, pričom dlžníci úver čerpali, čo vyplýva z predložených listín a vyjadrení strán sporu, teda uvedené skutočnosti neboli sporné. Ďalej preskúmal predloženú zmluvu a priložené listiny a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Predmetná zmluva o medziúvere a stavebnom spotrebiteľskom úvere nemá všetky náležitosti vyžadované zákonom, a tvrdenia žalobcov o absencii špecifikácie splátok sú dôvodné. Po opätovne vykonanom dokazovaní a po výsluchu žalobcov konštatoval, že rozpis splátok o ktorom žalovaný tvrdí, že je súčasťou zmluvy a sú v ňom uvedené náležitosti zmluvy nie je súčasťou zmluvy, nebol žalobcami ako dlžníkmi podpísaný, nie je so zmluvou pevne spojený a žalobcovia s touto listinou pri podpise zmluvy neboli oboznámení. Podpisy dlžníkov na zmluve sú evidentne úradne overené, pričom notár, ktorý overenie vykonal pevne spojil listiny, kde došlo k overeniu podpisu. V danom prípade je nesporné, čo je možné zistiť z pohľadu na samotnú zmluvu, že rozpis splátok nebol pevne spojený so zmluvou pri overovaní, nie je súčasťou zmluvy a je osobitne dodatočne pripojený. Nie je so zmluvou neoddeliteľne spojený, nie je ani žalobcami ako dlžníkmi podpísaný, preto nemožno hovoriť, že je súčasťou zmluvy o úvere. Keďže nie je súčasťou zmluvy je teda nesporné, že úverová zmluva nemá všetky potrebné náležitosti, tak ako to tvrdia žalobcovia, preto je úver poskytnutý veriteľom v zmysle citovaných zákonných ustanovení bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na vyslovený právny názor Krajského súdu v zrušujúcom rozsudku je nesporné, že u žalobcov je daný právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Na základe uvedeného preto považoval žalobu za plne dôvodnú a vyhovel jej.

6. O trovách konania rozhodol tak, že žalobe bolo vyhovené v celom rozsahu, žalobcovia tak boli úspešní v celom rozsahu, preto rozhodol o nároku žalobcov na náhradu trov konania v pomere úspechu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny z niekoľkých dôvodov. Po prvé uviedol, že zo zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplývalo a nevyplýva, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala obsahovať presný rozpis amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. Súd prvej inštancie preto nesprávne právne posúdil § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.01.2019 z ktorého vyplýva, že úmyslom zákonodarcu nebolo, aby novo prijaté ustanovenie bolo v rozpore s čl. 10 ods. 2 smernice a v zmysle uvedeného uznesenia nemožno od dodávateľov v zmluvách žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. Z uvedeného dôvodu bol toho názoru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď uviedol, že rozpis splátok nebol pevne spojený so zmluvou, a preto nie je súčasťou zmluvy, pretože takéto posúdenie je v rozpore s eurokonformným výkladom, ktorý uviedol aj Najvyšší súd SR. Po druhé uviedol, že zmluva obsahovala všetky povinné náležitosti, a to aj bez priloženej amortizačnej tabuľky a súd prvej inštancie sa zamerlal len na tú skutočnosť, či amortizačná tabuľka bola súčasťou zmluvy a či o nej boli spotrebiteľia informovaní. V tomto smere poukázal na znenie samotnej zmluvy o úvere, ktorú žalobcovia bez pochyby podpísali a je toho názoru, že z citovaných ustanovení zmluvy jednoznačne vyplýva, že samotná predmetná zmluva umožňuje žalobcom ako spotrebiteľom bez akýchkoľvek ťažkostí a s istotou identifikovať výšku splátok, dátumy splátok a počet splátok. Nesprávne skutkové závery tak viedli súd k nesprávnemu právnemu záveru, že z dôvodu absencie tohto údajja je potrebné považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový. Po tretie uviedol, že amortizačná tabuľka bola predložená žalobcom spolu so zmluvou o úvere ako jej súčasť. Závery súdu prvej inštancie vôbec nevyplývajú z vykonaného dokazovania a z vylúchu žalobcov, avšak z predloženého originálu zmluvy vyplýva iná skutočnosť, a to, že žalobca podpisoval zmluvu u notára, ktorý potvrdil, že listinu pred ním podpísal žalobca 1/ vlastnoručne. Uviedol, že z jednotlivých výpovedí žalobcov nemožno dospieť k záveru, ako dospel súd prvej inštancie k záveru, že im nebola amortizačná tabuľka odovzdaná spolu so zmluvou o úvere. Poukázal na to, že žalobkyňa 2/ tvrdila, že jej amortizačná tabuľka odovzdaná nebola, ale zároveň tvrdila, že si zmluvu nečítala, teda z logiky vyplýva, že si zmluvu nečítala a tak ani nemôže hodnoverne uviesť, čo v nej bolo, resp. nebolo. Nie je zrejmé, na základe akých konkrétnych vyjadrení a tvrdení žalobcov dospel súd jednoznačnému záveru, že žalobcom nebola predložená amortizačná tabuľka. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal za to, že zmluva obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, v dôsledku čoho nemôže byť vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov tak, ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne alebo aby ho zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%.

8. Žalobcovia sa k podanému odvolaniu vyjadrili tak, že nesúhlasia s odvolaním a považujú ho za nedôvodné. Uviedli, že sú toho názoru, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, a preto nie sú dané odvolacie dôvody udávané žalovaným v jeho odvolaní. Ďalej uviedli, že sa pridŕžavajú všetkých skutočností preukázaných a uvedených v tomto konaní a navrhujú, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

9. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobcov nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“)) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. Podľa § 382 C.s.p., ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

14. Pri preskúvaní napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že na predmetnú vec sa vzťahujú ustanovenia právneho predpisu, ktoré doteraz súdom prvej inštancie použité neboli, preto v zmysle vyššie cit. § 382 C.s.p. vyzval sporové strany, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy.

15. Žalobcovia sa k predmetnej výzve vyjadrili tak, že žalovaný v zmluve uviedol presne zadefinovanú hodnotu priemernej RPMN uvedenú v dokumente „Súhrnné informácie za 1. štvrtrok 2012“ – kolónka Vážený priemer priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov. Vo vzťahu k otázke v akom percentuálnom vyjadrení mal byť údaj v zmluve správne uvedený je potrebné brať do úvahy § 9 ods. 2 písm. y), § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a ust. § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.. Z textu uvedeného za bodkočiarkou § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy jednoznačne vyplýva, že žalovaný mal v zmluve v prvom rade použiť údaj o priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, teda mal teda použiť údaj v kolónke „Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500,- Eur so zmluvnou splatnosťou od 10 rokov“. V druhom rade, keďže citované ustanovenie výslovne uvádza, že v prípade, ak ide o zmluvy uzatvárané do 15 dní po zverejnení priemernej RPMN je platnou priemernou RPMN zverejnená v predchádzajúcom štvrtroku. Predmetná zmluva bola uzatvorená dňa 26.06.2012, teda bola uzatvorená po 15 kalendárnych dňoch od zverejnenia Súhrnných informácií o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2012 (ktoré boli zverejnené 31.02.2012). Z uvedeného dôvodu je preto podľa ich názoru sporné, či v danom prípade nebolo na mieste namiesto použitia údaj o priemernej RPMN za 1. štvrtrok použitie tohto údaj za 2. štvrtrok 2012 (ktoré boli zverejnené 30.06.2012). Podotkli, že bez ohľadu na to, ktoré informácie mal žalovaný použiť, tak údaj uvedený v predmetnej zmluve nekorešponduje ani s jedným z týchto údajov, keďže za 1. štvrtrok 2012 v kolónke Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500,- Eur so zmluvnou splatnosťou od 10 rokov je priemerná RPMN vyjadrená ako 13,80% a za 2. štvrtrok 2012 v kolónke Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500,- Eur so zmluvnou splatnosťou od 10 rokov je priemerná RPMN vyjadrená ako 12,51%. Napokon poukázali na vyjadrenie žalovaného v podanom dovolaní, kde uviedol, že v záujme lepšieho informovania klientov sa rozhodol používať vážený priemer všetkých spotrebiteľských úverov, čo je nelogické, účelovo vykonštruované a snažiace sa navodiť stav, kedy žalovaný chcel poskytnúť údajne stabilnejšie a lepšie informácie o RPMN. V tejto súvislosti však opakovane poukázali na znenie § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ktoré uvádza, že sa má použiť údaj o priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy jasne vymedzuje, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto podľa ich názoru niet pochýb o tom, že v zmysle uvedeného je uvedenie nesprávneho údaj o priemernej RPMN v zmluve potrebné sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Kým uvedenie údaj o RPMN je v neprospech spotrebiteľa v prípade, ak je v zmluve uvedené v nižšom vyjadrení ako v skutočnosti, pri priemernej RPMN je tomu naopak. V závere uviedli, že ust. § ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy je plne aplikovateľné, pričom je z tohto dôvodu potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Navrhli,

aby odvolací súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného k povinnosti uhradiť im trovy konania (prvostupňového a odvolacieho) v rozsahu 100%.

16. Žalovaný sa k predmetnej výzve vyjadril tak, že podľa jeho názoru nesprávne uvedenie priemernej RPMN nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Citoval ust. § 11 ods. 1 zákona č. 12/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, z čoho vyplýva, že ak v zmluve absentovala jedna z tam uvedených náležitostí, čiže aj priemerná hodnota RPMN, táto skutočnosť má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Poukázal na to, že zákon rozlišoval medzi pojmom RPMN a priemerná RPMN, pričom § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy predpokladalo, že spotrebiteľský úver bude bezúročný a bez poplatkov len za podmienky, že je nesprávne uvedená RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa. Zákon v žiadnom prípade nespomína priemernú sadzbu RPMN, ale uvádza, že toto ustanovenie sa vzťahuje na inú náležitosť zmluvy, a to na RPMN. Zákon teda výslovne rozlišoval prípad, kedy v zmluve absentovala nejaká náležitosť, od prípadu, kedy určitá náležitosť bola v zmluve nesprávne uvedená. Ak by sa prijal právny názor v tom, že nesprávne uvedenie priemernej sadzby RPMN má rovnaké následky ako keby v zmluve nebola uvedená vôbec, tak to isté by muselo platiť aj o ostatných náležitostiach zmluvy, t.j. aj o RPMN. V tom prípade by nedávalo žiadny zmysel ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Z uvedeného dôvodu považuje za nesprávny názor, že nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN má rovnaké dôsledky ako keby táto priemerná hodnota RPMN nebola uvedená vôbec, čo je aj v rozpore so zákonom. Uviedol, že zákon nesankcionuje nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, nakoľko v zmysle zákona by takýto následok nastal len v prípade nesprávneho uvedenia RPMN v zmluve a táto nesprávnosť by musela byť v neprospech spotrebiteľa. Ani spomínané európske smernice, ktoré tvoria základ ochrany spotrebiteľa neuvádzajú priemernú hodnotu RPMN ako podstatnú náležitosť zmluvy a toľko už nepredpokladajú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v prípade jej nesprávneho uvedenia v zmluve. Podľa jeho názoru, výklad, podľa ktorého nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN by malo viesť k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nie je eurokonformným výkladom a nemá ani oporu vo vnútroštátnej úprave. Aj vzhľadom na uvedené mal za to, že zmluva obsahuje všetky zákonom požadované obsahové náležitosti, v dôsledku čoho nemôže byť vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov tak, ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná mu náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

17. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcami a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená úverová zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku splňa.

18. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie vzhliadol dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru len v jedinej skutočnosti, a to v tom, že rozpis splátok nebol súčasťou zmluvy v čase jej podpisu, ale bol k zmluve dodatočne pripojený po podpise zmluvy, teda žalobcovia s rozpisom splátok v čase podpisu zmluvy oboznámení neboli. Z uvedeného dôvodu mal za to, že spotrebiteľská zmluva nespĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti, preto je potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. S týmto záverom sa však nestotožnil žalovaný, poukazujúc na právne závery vyslovené či už v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, alebo v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ. Odvolací súd preto skúmal, či súdom prvej inštancie prijatý záver bol správny.

19. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že svojím predošlým rozhodnutím č.k. 12Co/109/2019-221 zo dňa 31.03.2020 vrátil vec súdu prvej inštancie z dôvodu, že ak súd prvej inštancie v tomto spore dospel k záveru o absencii náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), bolo potrebné aby sa vysporiadal s prípadným odklonom od ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR v tomto smere, a zároveň, aby po vrátení veci opätovne ex offo preskúmal uzatvorenú spotrebiteľskú zmluvu,

teda či v nej absentujú aj iné obligatórne náležitosti požadované zákonom. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení veci nepostupoval úplne v súlade s pokynom odvolacieho súdu, pretože opätovne svoje rozhodnutie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru založil na absencii špecifikácie splátok v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona bez toho, aby náležite odôvodnil svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR. Podľa názoru odvolacieho súdu, záver súdu prvej inštancie o tom, že spotrebiteľia nemali možnosť oboznámiť sa v čase podpisu zmluvy s amortizačnou tabuľkou, keďže táto bola k zmluve dodatočne pripojená bol síce správny, avšak s ohľadom na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré odvolací súd poukazoval už vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení (napr. sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018) nemožno dospieť k záveru, že uvedený nedostatok mal automaticky za následok spôsobenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

20. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 výslovne uvádza, že: „28. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (viď bod 53 Rozsudku). Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku). 29. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.“ Z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR tak vyplýva, že pre dodržanie tejto obligatórnej náležitosti postačuje, ak je v spotrebiteľskej zmluve len súhrnne uvedená výška, počet a termíny splátok, teda nie je potrebné uvedené údaje špecifikovať jednotlivito ku každej jednej splátke, pričom z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie (bod 7. odôvodnenia) vyplýva, že v zmluve boli v čase podpisu zmluvy tieto informácie súhrnne uvedené.

21. Žalobcovia vo svojom predchádzajúcom odvolaní poukázali na to, že v uzatvorenej zmluve absentujú, resp. sú nesprávne uvedené aj ďalšie obligatórne náležitosti – RPMN a priemerná RPMN, v dôsledku čoho taktiež možno taktiež dospieť k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Odvolací súd aj v tomto smere opätovne poukazuje na vykonané dokazovanie súdu prvej inštancie po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom (bod 7. odôvodnenia) z ktorého vplynulo, že v uzatvorenej zmluve bola uvedená priemerná hodnota RPMN spotrebiteľských úverov v SR vo výške 20,23% (uvedená hodnota bola uvedená totožne tak pre medziúver, ako aj pre stavebný úver). Žalobcovia mali za to, že táto hodnota je uvedená nesprávne, pretože podľa údajov Ministerstva financií SR zverejnených údajov o priemernej RPMN za 1. štvrtrok 2012 bola priemerná RPMN vo výške 13,80%, teda ide o údaj zjavne nesprávny, s čím však nesúhlasil žalovaný majúc za to, že v záujme lepšieho informovania klientov sa rozhodol používať vážený priemer všetkých spotrebiteľských úverov, ktorého výška je stabilnejšia a lepšie zodpovedá porovnaniu. Na týchto tvrdeniach sporové strany zotrvali aj v prípade ich vyjadrení k výzve na iné právne posúdenie. Vo vzťahu k nedostatku tejto náležitosti v uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve odvolací súd poukazuje na nižšie uvedené.

22. Údaj o priemernej RPMN predstavuje informatívny údaj, ktorého úlohou je poskytnúť spotrebiteľovi pri uzatváraní zmluvy okamžitú informáciu o tom, či úver ohľadom ktorého sa chystá uzatvoriť zmluvu je s ohľadom na jeho RPMN (ktorá musí byť súčasťou zmluvy) v porovnaní s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu s úvermi výhodný alebo nie, čo môže mať rozhodujúcu váhu pri rozhodovaní spotrebiteľa o akceptácii podmienok navrhovaných dodávateľom. Dodávateľ musí v zmluve uvádzať priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, ktorá má byť platná ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 ZoSÚ za príslušný kalendárny štvrtrok platnou priemernou hodnotou RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný kalendárny

štvrtrok je priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Predmetná zmluva medzi sporovými stranami bola uzatvorená dňa 19.06.2012, pričom podľa údajov zverejnených na stránke M. bola priemerná RPMN pri ostatných spotrebiteľských úveroch neuvedených v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6.500,- Eur s trvaním od 10 rokov v 1. štvrtroku 2012 vo výške 13,80%, ako správne uviedli žalobcovia. Z uvedeného teda možno konštatovať, že v zmluve uvedené priemerné RPMN vo výške 20,23% neboli správne, čo má za následok skutočnosť, ako keby v zmluve uvedená ani nebola. Predmetný úver je preto potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ.

23. Odvolací súd poukazuje na to, že zmyslom uvádzania priemernej RPMN v zmluvách o spotrebiteľských úveroch je to, aby mohol spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy jednoducho porovnaním RPMN jeho úveru a priemernej RPMN v obdobných úveroch na trhu vyhodnotiť, či predmetný úver je alebo nie je preňho výhodný. Nesprávne uvedenie priemernej RPMN je vážnym porušením zákona a má vplyv na vznik možných pochybností o rozsahu záväzku. Nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN má pritom rovnaké dôsledky, ako keby priemerná hodnota RPMN nebola uvedená vôbec. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že ak žalovaný ako veriteľ uviedol v spotrebiteľskej zmluve vyššiu hodnotu priemernej RPMN ako bola v skutočnosti, uviedol tým spotrebiteľa do omylu, že poskytovaný spotrebiteľský úver je v podstate oveľa výhodnejším ako prípadné iné obdobné spotrebiteľské úvery poskytované na trhu. Žalovaný uviedol, že v spotrebiteľskej zmluve uviedol vážený priemer priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov, avšak ZoSÚ v prípade uvedenia obligatórnej náležitosti – priemernej RPMN výslovne ustanovuje, že je potrebné uviesť priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, nie vážený priemer na všetky typy spotrebiteľských úverov. Už len z gramatického výkladu uvedenej požiadavky stanovenej ZoSÚ tak vyplýva, že postup žalovaného v tomto smere nebol správny, čím spôsobil to, že poskytnutý úver je postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti.

24. K tvrdeniam žalovaného, že nesprávne uvedenie RPMN nespôsobuje rovnaké právne následky ako neuvedenie priemernej RPMN (teda ide o odlišný prípad, ako v prípade RPMN) odvolací súd uvádza, že aj keď ZoSÚ výslovne nehovorí o nesprávnom uvedení priemernej RPMN, nemožno podľa názoru odvolacieho súdu priemernú hodnotu RPMN úplne izolovať od RPMN, keďže v podstate priemerná RPMN je východiskom RPMN. Odvolací súd zdôrazňuje, že nesprávne uvedenie priemernej RPMN v neprospech spotrebiteľa môže z hľadiska posudzovania výhodnosti, či nevýhodnosti úveru pôsobiť ešte negatívnejšie ako neuvedenie RPMN. Ako už bolo vyššie uvedené, zmyslom uvádzania priemernej RPMN v zmluvách o spotrebiteľských úveroch je to, aby spotrebiteľ mohol pri uzatváraní zmluvy jednoducho porovnaním RPMN jeho úveru a priemernej RPMN obdobných úverov na trhu vyhodnotiť, či predmetný úver je alebo nie je preňho výhodný. Pokiaľ by zmluva obsahovala len údaj o RPMN (a nie údaj o priemernej RPMN), mohol by si spotrebiteľ vyhodnotiť len to, aké sú jeho celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru, avšak nie jeho výhodnosť alebo nevýhodnosť v porovnaní s priemerom na trhu s úvermi. Ak ale zmluva obsahuje aj údaj o RPMN a aj údaj o priemernej RPMN, ktorá je v zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa (tzn. ak je uvedená vyššia ako v skutočnosti), spotrebiteľ je pri takomto porovnaní zavádzaný v tom smere, že v dôsledku tohto nesprávneho údaju môže nadobudnúť presvedčenie, že obdobné úvery sú na trhu poskytované v priemere s vyššou RPMN, a teda že úver, ktorý mu má byť poskytnutý na základe navrhovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je v porovnaní s konkurenciou na trhu výhodnejší ako v skutočnosti je. To môže mať rozhodujúci vplyv na akceptáciu dodávateľom navrhnutých podmienok úveru. Z uvedených dôvodov odvolací súd tieto námietky žalovaného vyhodnotil ako nedôvodné.

25. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok N. a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa všetkými odvolacími námietkami a reagovať na ne špecifickou odpoveďou.

26. Záverom odvolací súd poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

27. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 3 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žiadna zo sporových strán nemá na náhradu trov dovolacieho konania právo, pretože úspech sporových strán bol v dovolacom konaní rovnaký. Žalobcovia boli úspešní v dovolacom konaní výsledkom ktorého bolo uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/156/2019 zo dňa 08.08.2019 a žalovaný bol úspešný v dovolacom konaní výsledkom ktorého bolo uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/119/2022 zo dňa 28.02.2024, teda vzájomné čiastočné úspechy sporových strán sa anulovali.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešným žalobcom v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).